

► ngành Ngoại giao, chính phủ Việt Nam Cộng Hòa. Học hết năm Khoa học thực nghiệm tại Chasseloup Laubat, tôi đậu bằng Tú tài II. Trong thời gian học tại Chasseloup Laubat tôi có dự một cuộc thi do tuần báo Thế Giới tổ chức.

Đề tài: Hãy cho biết lý do vì sao Anh (Chị) yêu tiếng Việt. Kỳ này, tôi đậu hạng Nhất, với nhiều phần thưởng gồm sách vở và một số tiền mặt rất lớn do bà Bút Trà tặng. Lễ phát thưởng được tổ chức tại nhà kiếng đường Verdun, có sự tham dự của các nhà giáo, nhà văn, nhà báo.

Thi ơi là thi !

Ngồi ghi lại mấy dòng chữ này, tôi cảm thấy tuổi trẻ ngày xưa sao mà lao đao thế! Gạn học nhiều quá đã giảm đi một cách đáng kể cơ hội học tập, và có tác dụng không tốt trong việc nâng cao dân trí. Phải chăng đó là một thủ đoạn trong chính sách ngu dân của thực dân thuở nào?

San José, tháng 7 năm 2012

Casino

Chị có muốn đi Casino không?
- Chị không thích đồ đen, đi Casino làm gì?

- Trời đất, chị nhà quê quá, đi Casino không phải chỉ cờ bạc thôi.

- Thì em đã biết chị nhà quê thật mà. Không thích cờ bạc thì vào đó làm gì?

Cô bạn nhỏ gọi điện thoại, chuyện trò líu lo. Từ lâu rồi, chìm trong công việc, tất bật cơm áo, không có thời gian gặp nhau, bây giờ hấn cũng thông dong, đưa con út đã trưởng thành. Thằng bé con sinh ra thuở vợ chồng hấn chân ướt chân ráo sang đây, ngôn ngữ mới còn trở ngại, bây con trẻ leo neho, hấn đang cưu mang chờ ngày sinh nở. Đang ngủ lúc nửa đêm, hấn gọi điện thoại dựng tôi dậy:

- Chị ơi ! Em bể bọc nước rồi, anh Hữu đi làm xa chắc không về kịp đâu, em phải làm sao bây giờ?

- Ấy chết! Em đang ở nhà một mình sao? Đừng lo lắng, thay quần áo đi chị sẽ sang chở

em vào bệnh viện lập tức.

Tôi vội vã mặc áo khoát vào, vừa cầm lấy chùm chìa khóa xe thì nhà tôi cũng chổi dậy “Em ở nhà với con, để anh đi nhanh hơn”. Anh quen làm công việc thiện nguyện, những năm đầu tiên đến đây, tìm được một người có khả năng Anh ngữ rất hiếm hoi, càng khó khăn hơn vì ai cũng phải làm việc mưu sinh. Mỗi khi cần đi khám bệnh, gặp trở ngại ngôn ngữ, mọi người đều trông nhờ vào khả năng của anh, miết rồi các bác sĩ quen mặt với, tưởng anh làm thông dịch viên cho cơ quan xã hội, đến khi hỏi lại, thì mới biết anh chỉ làm thiện nguyện để giúp đỡ cho người đồng hương thôi.

Vợ chồng cô bạn nhỏ, từ bên trại tị nạn Thái Lan mới sang được vài tháng thôi. Tiểu bang này mùa đông lạnh lẽo, người đồng hương đếm trên đầu ngón tay. Hấn thường gọi điện thoại cầu cứu khi cần chúng tôi giúp đỡ, khi thông dịch, lúc làm thủ tục giấy tờ, đi xin trợ cấp y tế. Hữu nhận công việc ở thành phố bên cạnh,

vắng nhà trong tuần, dự trù sẽ xin phép về khi vợ gần ngày sinh, không ngờ thằng bé con không chờ bố, đã vội vã chào đời trước hạn kỳ.

Như giấc mơ, thời gian qua nhanh, thằng bé ngày nào còn đỏ hỏn trên tay nhà tôi, bây giờ đã thành nhân chi mỹ, mới duyên tri ngộ của vợ chồng hần và tôi cũng như dòng nước luân lưu, tất bật lo xây dựng cuộc sống trên đất mới, chăm chút bầy con dại. Hai vợ chồng tậu được một nhà hàng nhỏ khang trang, lũ con cũng chăm chỉ học hành, đỗ đạt, thành cậu kỹ sư xê-nh-xoang. Thịnh thoảng gặp nhau trong những dịp cưới hỏi, chúc mừng, lễ Tết... Hần bao giờ vẫn ân cần, nhắc lại chuyện khó khăn thuở mới sang đây...

Lần này thì gọi điện thoại mời tôi đi xem hát ở Casino, hần biết tôi thích nghe nhạc, thường đi xem nhạc kịch, nồng nhiệt quảng cáo chương trình sẽ rất hay, có cả hai danh hài nổi tiếng về trình diễn. Tôi nghe hần nói cũng mềm lòng, thôi thì đi cho hần vui, chứ thật ra thì tôi rất ngại đến nơi đông người, hơn nữa lại là tối Chúa Nhật, ngày thứ hai vào sở, cứ mắt nhắm mắt mở thật không hứng thú tí nào.

Không khí nồng nặc mùi

khói thuốc, ánh sáng xanh đỏ từ những chiếc máy kéo đặt thù lù dọc theo đường đi, khung kính trước mặt như cái miệng mở toang toác, chực chờ nuốt chửng túi tiền của người đang ngồi chơi. Cô bạn kéo tuốt tội bằng qua khỏi hàng người đang chăm chú, mắt dán vào khung, họ không buồn để ý đến mọi việc xảy ra chung quanh, đôi bàn tay thiện nghệ chỉ di động khi cần thiết. Tắm tắm lột sặc sỡ dẫn vào căn phòng cuối cùng, hàng chữ Baccara bằng đèn Neon nhảy múa rục rờ, Diện tích nhỏ, dù trần nhà cao, tôi vẫn có cảm giác như bước vào lò than hầm ngọt ngọt. Trong góc phòng khiêm nhường kê một chiếc bàn con, hai khay thức ăn đang bày trên bếp nển hâm nóng, đứng bên

cạnh người hầu bàn trong đồng phục của Casino, chồng đĩa nhựa và muổng nĩa xếp ngay ngắn, tất cả sẵn sàng phục vụ cho khách hàng. Tôi nhìn chung quanh, thú thật là tôi không biết cách thức chơi bài ra sao, nhìn lên chiếc cột ghi con số, trên bàn là các đồng tiền chip xanh đỏ... các tay chơi ngồi quanh bàn, họ di chuyển các đồng chip, nhà cái kéo thêm một lá bài, tính toán rồi cộng thêm hay thu lại... Trong phòng khoảng mười chiếc bàn, đầy những người ngồi chơi. Chiếc gạt tàn thuốc lá khảm sâu dưới mặt bàn, bên cạnh đĩa thức ăn bề bộn, những ánh mắt chăm chú vào đôi bàn tay của nhà cái, họ mê mải với canh bạc, không buồn đứng lên đi lấy thức ăn, và thật ra cũng không cần, vì đã ▶

► có bồi bàn mang đến tận nơi, gạt tàn thuốc lá chưa đầy đã có nhân viên đến dọn... Mục đích của Casino là giữ chân người chơi, họ tạo đủ các tiện nghi phục vụ, các tay chơi không cần rời ghế ngồi, trừ khi đã hết nhẫn tiền bạc hay không còn sức để ngồi nổi nữa thì may ra họ mới bỏ cuộc. Tôi từng nghe bạn bè kể chuyện, nhưng chưa được chứng kiến, bây giờ mới thấy tận mắt, những khuôn mặt chăm chú, ánh mắt không rời lá bài, sự say mê không thể diễn tả bằng ngôn từ. Tôi nhìn chunh quanh, không muốn nhận sự khó chịu từ họ nên quay sang cô bạn.

- Đưa chị ra chỗ khác đi, hay là mình đến hội trường ngồi chờ đến giờ xem hát.

- Còn sớm lắm, vậy thì ra ngoài kia uống nước, chị đi theo em.

Cô bạn dẫn tôi qua một hành lang khác. Máy làm đá và nước ngọt đặt trong góc, bên cạnh hành lang dẫn vào phòng vệ sinh. Nhanh nhẹn lấy ly, nhấn đầy nước "seven up" và trao cho tôi, chưa kịp uống xong, hấn lại kéo tôi vào thang cuốn để xuống tầng dưới, vẫn là những chiếc máy kéo dọc hai bên đường, thảm hoa dẫn lối, cô bạn chỉ tay:

- Chị có thấy phòng đó

chưa? High Right.

- Là phòng gì vậy em?

- Thì đánh xì dách, phé, tố.

- Chị tưởng là chỉ có trong đại sảnh thôi, còn có cả những phòng riêng biệt trong đây sao?

- Đánh lớn đó chị, mỗi ván bài không giới hạn, vào ra nướng bạc ngàn...

- Họ làm việc gì? Lương bổng bao nhiêu mà dám nướng như vậy?

- Thì mài dũa cả tuần lễ, vào thua hết một đêm. Chị thấy ông già lợm khộm kia không? Từng làm bác sĩ đó, chứ không phải dân lao động như em đâu, chị nhìn xem ông ta thật là tàn tạ, vướng vào đồ đen thì ai cũng như ai, làm bao nhiêu tiền cho đủ nướng chứ?

- Biết thế mà vẫn đâm đầu vào làm con thiêu thân, thật là nghiệp chướng vương mang.

Mà em dẫn chị vào đây làm gì? Chị không thích chơi bài, và cũng không ưa kéo máy.

- Thì mình đi ăn trước cái đã, rồi sau đó đi xem văn nghệ giải trí cũng được mà.

- Em đã biết tính chị mà, ăn uống không quan trọng đâu.

- Lâu lâu chị cũng nên ra khỏi cái góc rừng, rời trang sách một buổi chứ. Đây cũng là cơ hội cho chị quan sát thiên hạ mà.

Chiều ý cô bạn nhỏ, đã đến đây rồi, coi như tôi biến thành đế mèn phiêu lưu một chuyến. Thuở nhỏ, tôi mãi mê đọc sách, không thường la cà chơi đùa với chúng bạn cùng trang lứa, bây giờ, định cư trong vùng đất mới, đếm không đầy ngón tay bao nhiêu người đồng hương đang cư trú, tất bật áo cơm tôi lại càng ít bạn bè hơn nữa.

Tôi nhận ra các lá bài, biết chút đỉnh luật chơi và cách tính toán ăn thua, nhưng chưa ngồi xuống sát phạt một canh bạc nào. Từ bao nhiêu năm, lúc Casino mới tưng bừng khai trương, chuyên tay đổi chủ, mở rộng canh tân, tôi vẫn chưa đến chơi bao giờ. Thú thật tôi vẫn thường hỏi “Nếu tất cả những người đến chơi thắng cuộc để dành thì làm sao họ có thể khuếch trương cơ sở càng ngày càng to lớn như vậy?”. Hơn nữa, tôi đã đánh một canh bạc lớn nhất trong đời, đã trút hết vốn liếng, tận lực ra đánh cá với số mạng, khi bước xuống thuyền con, mong manh như chiếc lá, vượt đại dương... Nhờ hồng phúc ông bà, tôi đã thắng cuộc, còn được thêm phần thưởng phụ trội với bảy trẻ con vẹn toàn, với căn nhà đầy ắp tiếng trẻ vui chơi trong mái ấm gia đình. Cuộc sống an lành, niềm hạnh phúc đơn giản tất cả tạo dựng được từ đôi bàn tay cần cù làm việc.

có phải là tôi đã được Hoàng thiên hậu đãi lắm không? Tôi thường tự nhắc nhở, biết đủ ắt đủ, cho nên không còm tham chuyện đỏ đen chi nữa.

Bước ra tiền sảnh, nghe ròn ràng ngôn ngữ mẹ quen thuộc, tôi ngạc nhiên nhìn chung quanh, tiếng người gọi nhau ới ới, ồn ào như phiên chợ sớm mai. Thiên hạ lũ lượt như ngày hội, quần áo đầy màu sắc, từ lớp lánh diêm duá đến bạc phếch xuê xòa, ngôn ngữ dòn như bắp rang. Những khuôn mặt từ trai trẻ đến trung niên, líu lo chào hỏi. Tôi như Lưu Nguyễn về trần, lạc mất dấu người thân, đứng ngơ ngác giữa đám người cùng chung tiếng nói, lại không cùng ngữ ngôn. Dòng người cuốn phăng tôi, bập bênh theo con sóng đẩy đưa, tiếng chửi thề dòn tan, ngôn từ lùng bùng chát chúa cả hai tai, nhớ lại lò luyện thép của cô tôi, người mà đi lạc vào rừng ngôn ngữ này chắc hẳn sẽ thất sắc, chỉ cần một đêm sâu sẽ bạc đầu

và khiếp vía. Tôi gấn nụ cười vô hồn lên môi, thu mình trong cái vỏ bao che quen thuộc, thắm vô cùng câu nói “Đui Điếc Câm”, cố gắng gạt ra ngoài tai những từ ngữ nặng nề, bộp chát, từng câu nói bắt đầu bằng mang người cứu mang sinh để ra mà lảng nhục...

Lượn sóng người đẩy tôi vào tựa vách, bỏ mặc thứ tự trong hàng, bước sang một bên nhường cho họ lướt qua. Cô bạn bạn chen chúc chào hỏi, điểm danh từng người quen, hầu hết những người hiện diện ít nhiều đều được cô kể cho tôi nghe chi tiết cùng thành tích, tôi thật phục lẫn cái mạng lưới giao thiệp của cô. Còn tôi đứng nhìn thiên hạ như là cô Mán về thành, trong thế giới bốn màu của các lá bài, tôi là người ngoại cuộc, thêm vào cái cộng đồng cùng màu da tiếng nói này, cách cư xử của họ đang làm cho tôi hổ thẹn muốn tan biến vào không gian mất hút. Làm sao tôi có thể nói ra, khi hội nhập vào xã hội mới, làm việc tranh đấu không ngừng, kiêu hãnh là người da vàng thiểu số, tự ái dân tộc luôn là động lực thúc đẩy, chứng minh bằng thành công trong công việc, chu toàn mọi trọng trách được giao phó, cho dù luôn gặp những khó khăn trở ngại, vẫn không nản ▶

► lòng. Bây giờ, tôi đang đứng trong giòng người cùng chung nguồn gốc, cùng tiếng nói, cùng một quê hương, tại sao lại có cái mặc cảm xấu hổ vô cùng?

Người nhân viên của Casino như con đê chống lại dòng nước lũ, họ đang cố gắng vãn hồi trật tự, ngăn chặn dòng người đang chực chờ vượt qua hàng rào. Họ cúi kính hăm dọa:

- Không có trật tự thì không thể khai mạc nhạc hội đúng giờ được, tất cả mọi người xếp thành hai hàng, nhanh lên. Ai có vé mời danh dự thì ưu tiên, đứng qua phía này.

Cô bạn nhỏ kéo tôi qua chiếc bàn chặn ngang để soát vé, chìa tấm thiệp mời danh dự ra, phía sau loáng thoáng tiếng chửi thề, tôi lặng lẽ bước theo một vài người ưu tiên vào hội trường, tôi thở nhẹ, đi xem hát đã nhiều lần rồi, nhưng lần này sao lại lấm nhều khê? Mùa hè vừa qua, cùng các em đi thăm thành phố New York, khi tìm được vé để xem nhạc kịch "The Color Purple", đứng trước cổng hí viện, nhìn thấy đoàn người xếp hàng như trò chơi rồng rắn, ngần ấy người chờ đợi mà không một ai phàn nàn hay chen lấn, nửa giờ trước khi khai mạc, theo thứ tự trước sau, họ lặng lẽ bước vào.

Nhìn chung quanh, hội

trường có sức chứa chừng vài trăm, ước lượng người đến dự chỉ hơn một nửa số ghế, nhưng quang cảnh thật là hỗn độn, chen lấn tranh giành nhau vào trước, để bây giờ còn thừa bao nhiêu là ghế trống phía sau. Trong dãy ghế dành riêng đã được chặn lại, nhưng có một số người tự tiện ngồi vào, ban tổ chức lại phải đi soát vé từng người. Đứng bên ngoài, người thì đang chờ đợi, không có ghế để ngồi vào, người thì cầm cả xấp xé mời trên tay, gọi nhau ơi ới, tranh giành... Chợt nghĩ đến câu nói của anh bạn vong niên, tôi lẩm bầm "đời nhiều nhương!!"

Cuối cùng, khi tiếng nhạc phát ra từ hệ thống phóng thanh, ánh sáng rục rờ phản

chiếu từ quả cầu soay chiều hướng về khoảng sân khấu nhỏ khiêm nhường, ban nhạc cùng giàn nhạc khí đã chiếm mất hai phần. Xướng ngôn viên kiêm trưởng ban tổ chức tiến ra chào khán thính giả, ngắn gọn đôi lời cảm ơn và tuyên bố khai mạc chương trình văn nghệ.

Tiếng nói phía sau át cả tiếng nhạc, anh ca sĩ trẻ đang múa may biểu diễn bằng hành động, thay vì ca hát, thân hình quay cuồng theo âm thanh, ánh sáng chớp tắt của giàn đèn chiếu từ trên trần, cuối cùng đến khi chuyển sang "Rap" thì thú thật tôi không còn nghe gì nữa cả. Ngồi chịu đựng cho hết phần trình diễn, khi đôi song ca Uyên ương bước ra sân khấu thì tôi mới thở nhẹ nhàng

hơn, ít nhất thì tiếng đàn Guitar trầm ấm, giọng hát ngọt ngào, trong trẻo, cùng phong cách bình dị của cô còn nghe êm ái hơn. Tiếng Mẹ vẫn là thanh âm luyến lưu, cho dù có xa qu mẹ đến ngàn trùng. Bài hát gợi nhớ những ngày thanh niên, thời mới lớn, tình cảm chan chứa dạt dào...

Tôi không biết chuyện tặng hoa ái mộ có thật sự làm cho người nghệ sĩ hạnh phúc không, nhưng với khán giả thì thật là phiền toái, trong khi đang thưởng thức lại phải gián đoạn, chờ ca sĩ cảm ơn người ái mộ rồi mới tiếp tục trình diễn... Sao không chờ khi trình diễn xong hãy mang lên tặng, như vậy vẫn lịch sự và không giảm sự yêu thích cho cả hai bên không? Nhưng tôi ngậm miêng, phàn nàn với ai? Tôi muốn đi nghe hát cho biết thì bây giờ biết rồi đó.

Có vào trong dòng người mới biết mình bơi ngược, tôi là người cá tính không giống ai, cho nên đã thu mình vào góc rùng lẩn tránh. Nhưng cho dù tôi không thích, vẫn còn kiên nhẫn chịu đựng, chỉ tội nghiệp nhà tôi, từ lúc bước vào phòng Baccadi, cho đến lúc theo chân cô bạn nhỏ băng qua khu hội trường, đi ngã tắt, theo nhân viên trật tự của Casino, anh đã

muốn bỏ cuộc, quay ra về. Tính anh cương trực, gốc quân đội, tuân hành theo luật lệ và chỉ thị đã thành khuôn mẫu. Nhìn thói quen gian lận bè phái trước mắt, thật chướng tai gai mắt vô cùng, nhưng vì chiều theo ý của tôi, anh đang ngậm tâm chịu đựng. Khi ngồi vào hàng ghế, anh nhìn chunh quanh ngao ngán... “Em xem kìa, như một lũ...” Tôi nắm tay anh, lắc đầu.

Tôi phải thành thật khen đôi danh hài duyên dáng, nhiều lần nghe kể chuyện vui, nhưng chỉ làm cho tôi thất vọng, lần này thì tôi cười thật sự. Anh ta hoá trang làm phụ nữ, áo đầm dạ hội lấp lánh kim tuyến, đi đứng yếu điệu, nói năng nhõng nhẽo, ngay cả cử chỉ và hành động, bắt chước cách trình diễn cùng giọng hát của các nữ danh ca, tài năng của anh thật xuất sắc. vở hài kịch thành công, lời đối thoại dí dỏm, diễn xuất lột tả được vai trò, khán giả cười tán thưởng, thêm màn tặng hoa cho nghệ sĩ, chụp hình lưu niệm gián đoạn chương trình...

Sân khấu nhỏ lại sáng lên, ánh đèn màu chớp tắt, tiếng nhạc và lời giới thiệu nồng nhiệt cho một tài danh khác, anh bước ra, y phục rực rỡ, khuôn mặt đồng bóng tô điểm phấn son lờ lợt, đôi hoa tai

dài đến cằm, chiếu lấp lánh, chiếc nhẫn nam hạt to chói lọi dưới ánh đèn. Thân hình cao lớn cố tình làm dáng yếu điệu, ánh mắt liếc đong đưa, mi mắt tô kim tuyến lập lòe. Giọng nói thật dí dỏm, pha với cử chỉ lẳng lơ, đầy kịch tính, nhưng phải khen tài đối đáp nhanh chóng, phản ứng cấp kỳ, câu từng câu, chữ từng chữ, đớp qua chát lại, không hề nao núng, dù cho những lời lẽ khiếm nhã trêu chọc từ phía khán giả hàng đầu, những người cố tình khuấy động, anh xứng đáng là cao thủ, đầy kinh nghiệm trình diễn. Khéo léo dẫn nhập cho bài hát đầu tiên “L'est is be”, chất giọng khỏe, dài hơi, chịu khó luyện tập của anh làm cho cả hội trường lặng im trong chốc lát, lộng lẫy dưới ánh đèn, cử chỉ tự tin, anh diễn đạt thật tự nhiên, bài hát của những ngày tháng thanh niên đầy kỷ niệm. Anh hát với tất cả trái tim, từng nốt nhạc, phát âm vững chắc, nếu chỉ nghe tiếng hát, không phải nhìn cái thân hình to lớn, kền càng đang uốn éo, bước chân cố tình làm vũ điệu duyên dáng của anh thì thật hay hơn biết bao lần.

Phần trình diễn dài nhất của anh cũng không thiếu những màn tặng hoa chụp hình kỷ niệm, cuối cùng thì có ▶

► hát đến cạn kiệt cũng phải chia tay. Ánh đèn màu tắt đi, người nghệ sĩ như con thiêu thân, bóng tối lại bao trùm...

Vẫn chen lấn nhau, dòng người đi ngược lại, cô bạn nhỏ mừng rỡ khi chúng tôi ngỏ ý muốn về. Đi ngang qua nhũn ánh đèn chớp tắt, không khí sát phạt càng về khuya. Ban tổ chức mời chào hẹn chương trình kế tiếp, nhắc nhở rằng thực phẩm Á đông đã dọn sẵn sàng trong phòng chơi Baccadi... Cô bạn nhỏ bảo tôi:

- Nhờ chị, không thì em còn phải ở lại đến khuya.

- Bây giờ, đã khuya rồi còn gì, gần nửa đêm.

- Ấy, chưa đâu chị, giờ này người ta mới bắt đầu vào thôi, chưa ai muốn ra như mình đâu.

- Giờ này mới vào, thì bao giờ mới ra??

- Sáng đêm, là chuyện nhỏ, mấy lần trước em đi coi hát, xong thì còn đi ăn khuya, rồi chơi bài, về sớm lắm thì cũng ba giờ sáng.

- Chị xin thua, giờ đó thì chị đã ngủ say rồi.

- Bởi em mới nói là chị chưa biết hết mà, thấy trong phòng Baccadi không? Hầu hết là đàn bà chơi đó, bây giờ họ chơi còn dữ hơn đàn ông. Chị biết có bao nhiêu chuyện tán gia bại sản rồi không?

- Oh! Thật tệ vậy sao em?

- Em nói sạo làm gì, chị muốn biết thì em chỉ mặt cho chị xem.

- Thôi em, chị không cần đâu, chị đi xem bao nhiêu đã đủ lắm rồi, chuyện gì chứ cờ bạc thì chị không muốn tham gia.

- Chị cứ ru rú trong góc rùng nên có biết chuyện gì đâu.

Thú thật, ẩn cư còn chưa được yên, hướng gì vào giang hồ hung hiểm để rước thêm chuyện thị phi. Hàng tháng, về tận khu thương mại của cộng đồng để mua thức ăn, nhớ lại những ngày đầu đến đây, chỉ có mỗi một cửa hàng Thái Lan bán thực phẩm Á châu, dần dà, người Hoa Kiều mở thêm nhiều cửa hàng khác, cạnh tranh và giết chết nhau, từng bưng khai trương, âm thầm đóng cửa. Cho đến bây giờ thì khu vực được

mệnh danh New China Town đầy các cửa hàng buôn bán sầm uất. Tỷ lệ nghịch với những tình cảm chân thành lúc ban đầu, tiếng nói cùng chung nhưng nhìn nhau xa lạ, ánh mắt nghi kỵ thay cho câu chào vồn vã. Bước vào khu phố chợ với những cửa hàng nhỏ khi xưa, bây giờ rộng lớn khang trang như siêu thị, quán ăn san sát, khách mua bán tấp nập, hương vị phở vẫn nồng nàn quen thuộc, nhưng tình cảm đồng hương càng ngày càng xa vắng.

Vượt thoát gông cùm khó khăn, được thở bầu không khí tự do, sao không cố gắng học hỏi làm việc để có một cuộc sống tốt đẹp, tương lai vững chắc hơn. Đồng tiền do mồ hôi nước mắt làm ra còn chưa giữ gìn được hưởng gì từ các canh bạc bài đen đỏ!...

Vũ Thị Thiên Thu

Tà Dương ca

Cháy đỏ non Đoài
Khách trên tạo hoá
hồng đơn nhuộm cao xanh
màu thiếu quang rực rỡ

Hờ hững tơ buông
vững vàng cột chống
mực nhân xuyên thấu kính
ngón điệu kỳ lông bóng tà dương

Khách đa tình ơi
nghìn trùng hay gang tấc
cháy đỏ lòng son
vọng phương động bằng bạc

Đoạn đoài dao cắt
lạnh hơi thở lao đao
cạn chén tình ngây ngất
cượn cuộc giấc chiêm bao...

Võ Thị Xuân Đào

Vân quân

Sao không là cơn gió nhẹ
Thổi tan nếp mày cau
Xóa nét buồn vương trong khóe mắt
Long lanh chứa giọt sầu
Rơi xuống
Chút tình sâu

Sao không là trăng mộng hoang khai
Bám trên vai hồ hải
Giọt sương đọng ban mai
gọi nắng mới đầu ngày

Sao không là nét bút uy nghi
Kẻ núi sông gấm hoa hùng vĩ
Xếp gươm thiêng Vô Kỵ
Cong vút tô đôi mày

Võ Thị Xuân Đào